

அலை

மார்கரெட் ஹோட்ஜஸ்

படங்கள்: பிளேயர் லென்ட்

தமிழில்: குமரேசன் முருகானந்தம்

இயற்கை மற்றும் வாழ்க்கையின் இயல்புகளிலிருந்து பின்னப்பட்ட கதைகளை குழந்தையும் பெரியவர்களும் ஒன்றுபோல எப்போதுமே ஈர்ப்போடு கேட்கின்றனர். அதைப்போன்றதேயான **அலை** எனும் இக்கதையும் முதலில் ஜப்பானிய மொழியிலிருந்து **லாஃப்காடியோ ஹோர்ன்** என்பவரால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது.

இங்கு, பழமைக்கும், வயதிற்கும், அது கொடுக்கும் ஞானத்திற்கும் அடையாளமாக வயதில் மூத்த கிழவரும், மேலும், விசுவாசம், நம்பிக்கையின்மை, மற்றும் துடுக்குத்தனத்திற்கு அடையாளமாக அவரின் பேரனும் இருக்கின்றனர். இங்கு, கோபமும், இரக்கமற்றத் தன்மையுடன் கிராமத்தையே விழுங்கிவிடுவதாக மிரட்டும் கடல் அலை, இயற்கைக்கு அடையாளமாக இருக்கிறது. வியத்தகு இக்கதை விரியும்போது, **ஓ ஜி சன்** தாத்தா, தனது நெல் வயலுக்கு தீ வைப்பதைக் காணமுடியும். மேலும் அவருடைய பெருந்தன்மையையும், இயற்கை பேரழிவை, இயற்கை அளித்த கோடையைக் கொண்டே எதிர்த்துப் போராடும் அவரின் திறமையையும் நாம் அற்புதமான உணர்வதை காண்கிறோம்.

இந்த நாட்டுப்புற கதை, ஒரு கதைசொல்லியிடமிருந்து மற்றொருவருக்கு வாய்வழி பாரம்பரியத்தோடு அதன் மூல வடிவத்தில் சிறப்பாக வழங்கப்பட்டுள்ளது. இக்காரணத்தினாலேயே, **அலை** வாய்விட்டு சப்தமாக வாசிக்கும் விதத்தில் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. இப்போது, நமது கதைசொல்லி, **பிட்ஸ்பர்க்** தொலைக்காட்சியில் குழந்தைகளின் நூலகராக அறியப்படும் **மார்கரெட் ஹோட்ஜஸ்** என்பவர் ஆவார். சித்திரங்கள் வரைந்த ஓவியர், **பிளேயர் லென்ட்**, இதற்கு மிகவும் பொருத்தமானவர். அவருடைய மூன்று வண்ண சித்திரங்கள் பழைய ஜப்பானின் நயத்தையும், சிறப்புத் தன்மையையும் கொண்டுள்ளன.

அலை

மார்கரெட் ஹோட்ஜஸ்

படங்கள்: பிளேயர் லென்ட்

தமிழில்: குமரேசன் முருகானந்தம்

முன்பொரு காலத்தில், ஜப்பானின் ஒரு கிராமம் கடலறுகில் அமைந்திருந்தது. கடல் சாந்தமானதாக இருக்கும் போது கிராமத்து குழந்தைகள் மெல்லிய அலைகளில் சிரித்தவாறும், சப்தமிட்டவாறும் விளையாடினர். ஆனால் சில சமயங்களில் கடல் கோபமாக இருக்கும், மேலும் அலைகள் கடற்கரையைக் கிழித்தவாறு நகரின் எல்லைவரையும் கூட வரும். அப்போது, குழந்தைகள், அம்மாக்கள் மற்றும் அப்பாக்கள் என்று எல்லோரும் கரையிலிருந்து வீட்டினுள் ஓடினர். கதவுகளையும் அடைத்துவிட்டு, கடல் மீண்டும் அமைதியடையும் வரை காத்திருந்தனர்.

கிராமத்தின் பின்புறம், வளைந்து வளைந்து செல்லும் சாலையோடு கூடிய மலை ஒன்று எழும்பி நின்றது. அது நெல் வயல்களுக்கும் குறுக்கேயும் சென்றது. இந்த நெல் வயல்கள் தான் அம்மக்களின் சொத்தாகும். அவர்கள் மிகக்கடுமையாக உழைத்தார்கள். வசந்தக்கால மழையில் நினைந்து அம்மலைச்சரிவு காண்பதற்கு பசுமையாகவும், அழகாகவும் விளங்கியது. கோடைக்காலங்களில் வளைந்து நெளிந்து செல்லும் செங்குத்தான சாலையில் சென்று நெற்றவயல்களை பாதுகாக்கவும் கடினமாக உழைத்தார்கள். பயிர்களின் தண்டுகள் சூரிய வெப்பத்தில் காய்ந்து, பொன்னிறமாக மாறியபோது அறுவடை செய்ய கிராம மக்கள் முதுகு வளைந்து வேலை செய்தார்கள். இனி ஒருவருடத்திற்கு உணவுக்கு கவலையில்லை என்று மகிழ்ச்சியடைந்தனர். அந்த மலையின் உயரமான பகுதில், கடலை நோக்கியவாறு இருந்த இடத்தில் ஒரு அறிவாளியான முதியவர் வாழ்ந்து வந்தார். ஒஜிசன் என்பது அவரது பெயர். அது ஐப்பானிய மொழியில் தாத்தா என்று பொருள்படும். அவரோடு அவருடைய பேரனும் வசித்து வந்தான், அவன் பெயர் ட்டா.

ட்டா, அவனது தாத்தாவான ஒஜிசனை மிகவும் நேசித்தான், மேலும் அவருக்கு, அவருடைய வயதிற்கும், அறிவுக்கும் தக்க மரியாதையும் கொடுத்துவந்தான்.

உண்மையில், கிராம மக்கள் அனைவரின் மரியாதைக்கு பாத்திரமானவர் அவர். அடிக்கடி மக்கள், அந்த நீண்டு நெளிந்து மேலேறும் சாலையில், அவரிடம் ஆலோசனை பெறுவதற்காக வந்துசெல்வதுண்டு.

காற்று மிக வெப்பமாகவும், ஓட்டமில்லாமாலும் இருந்த ஒரு நாளில், ஓஜசன், பால்கனியில் நின்றவாறு அவருடைய நெல் வயல்களைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். அந்த மதிப்புமிக்க தானியம் முற்றி அறுவடைக்குத் தயாராக இருந்தது. கீழேயும், பள்ளத்தாக்கின் சமவெளியில் கிராமத்தினரின் வயல்களும் பிரமாண்டமான தங்க படிக்கட்டுப் போல காட்சியளிப்பதைக் கண்டவாறிருந்தார்.

மலையடிவாரத்தில் விரிகுடா நெடுகே தொண்ணூறு கூரைவீடுகளும் கோவிலும் கொண்ட கிராமத்தையும் பார்த்தார். மிக அருமையான நெற்பயிர் வளர்ந்திருந்தது. விவசாயிகள் இந்த அறுவடையை, கோவில் மண்டபத்தில் ஆடலும் பாடலுமாக கொண்டாட இருக்கிறார்கள். டடா அவனுடைய தாத்தாவின் பக்கமாக வந்து நின்றான். அவனும் மலையிலிருந்து கீழ்புறமாக பார்த்தவாறிருந்தான்.

காகித ராந்தல் விளக்குகள் தொங்கவிட்டிருந்ததை அவர்கள் கண்டார்கள். வீடுகளின் கூரைகளில் திருவிழாக்கொடிகள் வெப்பமான காற்றினால் ஆடாமல் அசையாமல் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன. “இது நிலநடுக்க வானிலை,” என்றார் ஒஜிசன்.

தொடர்ந்து, உடனே நிலநடுக்கம் ஏற்பட்டது. அது, டடாவை மிரட்டும் அளவுக்கு சக்திவாய்ந்ததாக இருக்கவில்லை. ஏனெனில் ஜப்பானில் நிலநடுக்கம் அடிக்கடி நேர்வதுண்டு. ஆயினும், இது நெடுநேரம், மெதுவாக நடுக்கம் உண்டாக்கியது. அது, கடலின் தரையில் வெகுதூரத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றத்தினால் உண்டானது போலிருந்தது. அவர்களுடய வீடு பலமுறை மெதுவாக ஆட்டம் கண்டது. பின்னர் அனைத்தும் அடங்கி அசைவற்று அமைதியானது.

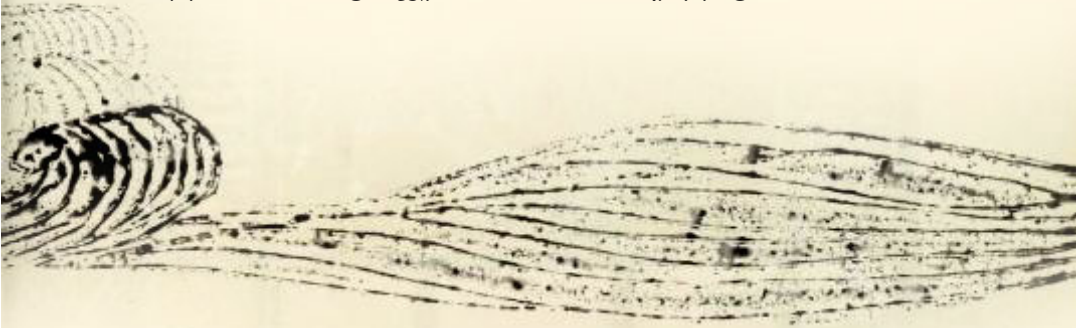

ஆட்டம் நின்றதும், ஒஜிசனின் கூரிய கண்கள் கடற்கரையை நோக்கியது. கடல் நீர் திடீரென்று கறுமையாக மாறியது. அது கிராமத்திலிருந்து பின்புறமாக உள்வாங்கியது. கிராமத்தின் குறுகிய கடற்கரை மென்மேலும் விரிந்தவாறிருந்தது. கடல் நிலத்திலிருந்து விலகி பின்னோக்கி சென்றுகொண்டிருந்து!

ஒஜிசனும், டடாவும் சிறு புள்ளிகளாக, கோவிலைச் சுற்றியும், தெருக்களிலும், கடற்கரையிலும் கிராமத்து மக்கள் இருப்பதை கண்டனர். இப்போது, அனைவரும் கடற்கரையில் கூடினர். கடல்நீர் பின்னோக்கி செல்லத் தொடங்கியதும், பட்டைபட்டையாக மணல் திட்டுக்களும், பாசிகளுடன் பாறைகளும் வெளிப்பட்டன. கிராமத்தவர்கள் யாரும் இதன் விளைவை அறிந்திருக்கவில்லை.

ஆனால் ஒஜிசனுக்குத் தெரியும். அவருடைய வாழ்நாளில் இதற்கு முன்பு இதுபோல் நடந்ததில்லை. ஆனால், சிறுவயதில் அவருடைய தந்தை வழி பாட்டனார் கூறியதை நினைவில் வைத்திருந்தார். அவர் கடல் என்ன செய்யப்போகிறது என்பதை புரிந்து கொண்டார். அவர், கிராமத்து மக்களை எச்சரிக்க விரும்பினார். மலைப்பாதை வழியாக தகவல் சொல்லியனுப்பும் அளவுக்கு நேரம் இல்லை. கோவில் பூசாரி கோவில் மணியை ஒலிக்க சொல்லியனுப்பவும் நேரமில்லை. மேலும், நின்று நிதானமாக யோசிக்கவும் நேரம் இல்லை. **ஒஜிசன்** உடனடியாக செயலில் இறங்கவேண்டும். அவர் **ட்டா** விடம் "சீக்கிரம்! ஒரு கொள்ளியை பற்றவைத்துக் கொண்டு வா!" என்றார். **ட்டா** உடனடியாக கீழ்ப்படிந்தான். ஒரு **பைன்** மரத்தை பற்றவைத்தான். உடனடியாக **ஒஜிசனி** டத்தில் கொடுத்தான்.

அந்த கிழவர், அறுவடைக்குத் தயாராக நிற்கும் அவருடய நெற்பயிர் வயலை நோக்கி ஓடத்தொடங்கினார். இது அவருடைய விலைமதிப்பற்ற நெல், அவருடைய ஒரு வருட உழைப்பு. அவருக்கு அடுத்து வரும் ஒரு வருடத்திற்கான உணவு. அவர் அந்த கொள்ளியை பயிர்களுக்கு இடையே செருகி செருகி சென்றார். தீ கொழுந்துவிட்டு எரியத்தொடங்கியது. நெற்பயிர் சருகுகள் போல எரிந்தது. தீப்பொறிகள் நெருப்பில் வெடித்து சிதறின. தீ ஒஜிசனின் வயல் முழுவதும் பரவி தங்கத்தை கரியாக மாற்றிவிட்டது. அது மாபெரும் கரும்புகை சுருள்களை வானத்தை நோக்கிக் கக்கியது.

ட்டா, அதிர்ச்சியும், அச்சுறத்தலும் அடைந்தான். அவன் தனது தாத்தா! ஏன்? தாத்தா ஏன்? – ஏன்? என்று கத்தியபடி தாத்தாவின் பின்னாலேயே ஓடினான்.

ஆனால் அவனுடைய தாத்தா அவனுக்கு பதிலளிக்கவில்லை. அவனுக்கு விலக்குமளவு அவருக்கு நேர்மும் இல்லை. அவருடைய சிந்தனையெல்லாம், கடற்கரையில் ஆபத்திலிருக்கும் நானூறு உயிர்களின் மீது மட்டுமே இருந்தது.

ட்டா, எரிந்துகொண்டிருக்கும் நெற்பயிர்கள் முழுவதையும் ஒரு கணம் பார்த்துவிட்டு அழுத்தொடங்கினான். தாத்தாவிற்கு மூளை கேட்டுவிட்டுவிட்டது என்று முடிவு செய்து வீட்டிற்கு ஓடினான்.

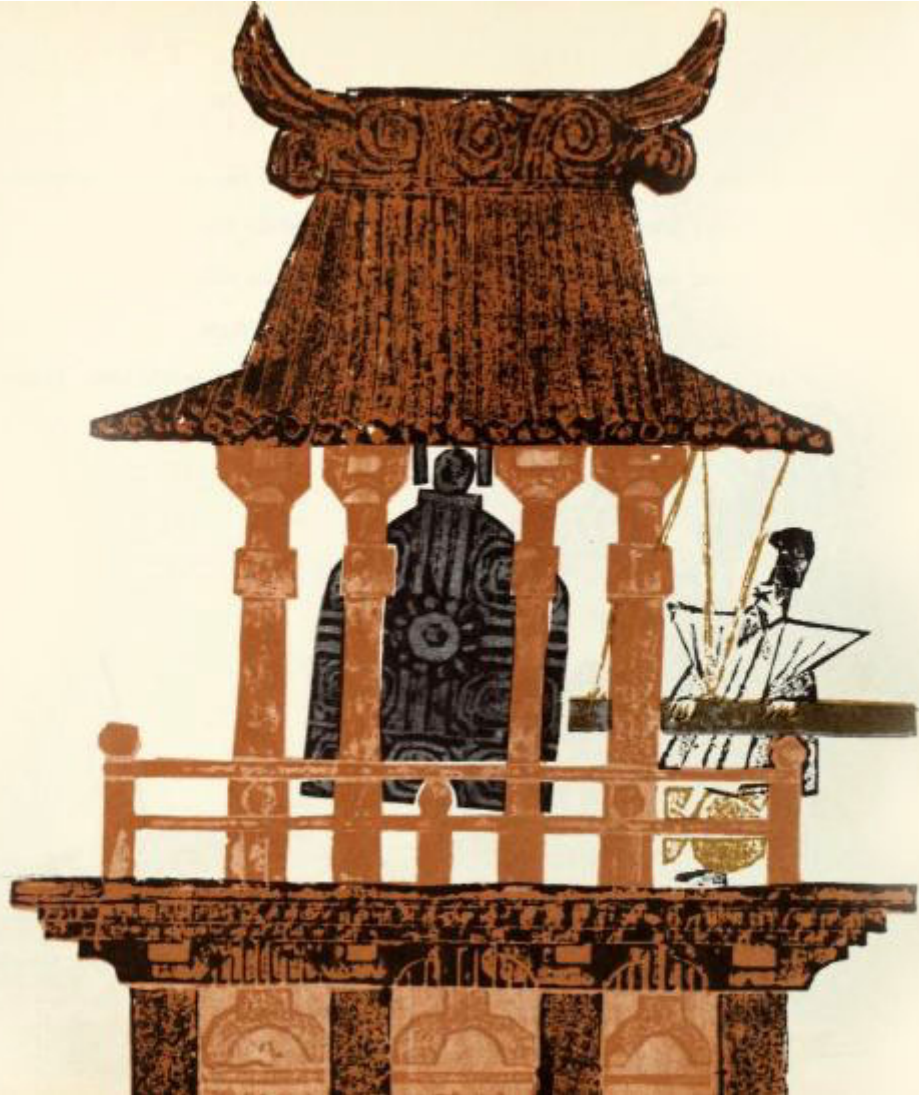
ஓஜிசன் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக கடைசிவரை ஒவ்வொரு குத்தாக்கும் தீ வைத்தார். பின்னர் கொள்ளிக்கட்டையை விசிறி எறிந்துவிட்டு காத்திருந்தார்.

அடிவாரத்தில், கோவிலில் இருந்த பூசாரி, மலையின் மீது எரியும் அந்தத் தீயை பார்த்துவிட்டார். கோவிலின் பெரிய காண்டாமணியை ஒலிக்கச் செய்தார். மக்கள் மணற்பகுதியிலிருந்தும், கடற்கரையிலிருந்தும், கிராமத்திலிருந்தும் சாரை சாரையாக விரைந்தனர்.

ஒஜிசன், அவர்களின் வருகையை எரியும் நெற்வயலிலிருந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். அந்தத்தருணம் அவருக்கு மிகுந்து நீண்ட ஒன்றாக இருப்பதாக அவருக்குத் தோன்றியது.

“சீக்கிரம்! வேகமாக ஓடிவாருங்கள்!” என்றார். ஆனால் அது மக்களுக்கு கேட்கவில்லை.

சூரியன் மறைந்து கொண்டிருந்தது. மடிப்பு மடிப்பான வளைகுடாவின் தரையும், அதை கடந்து இருந்த நிலமும் வெட்டவெளியாகிக் கிடந்தது. இன்னமும் கடல் அடிவானத்தை நோக்கி உள்வாங்கிக்கொண்டு இருந்தது.

கிராம மக்களில் முதலாவதாக ஒருவர் தீயை அணைக்க வருவதற்கு ஒஜிசன் நீண்ட நேரம் காத்திருக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லாமல் போனது. ஆனால் அந்த கிழவர் தனது இரண்டு கைகளையும் உயர்த்தி அவர்களை தடுத்தார்.

“அது எரியட்டும் விடுங்கள்!” என்று கட்டளையிட்டார். “அதை விடுங்கள்! நான் எல்லோரும் இங்கு வந்துவிட வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன். அங்கே பெரும் ஆபத்து இருக்கிறது!” என்றார்.

மொத்த கிராம மக்களும் வந்துவிட்டார்கள் – முதலில் ஆண்களும் சிறுவர்களும், பின்னர், வேகமாக ஓடாக்கொடிய பெண்களும் சிறுமிகளும் வந்துவிட்டனர். பின்னர், முதுகில் குழந்தைகளுடன் கூடிய தாய்மார்களும் வந்துவிட்டனர். குழந்தைகள் தீயை அணைப்பதற்கு வாளிகளில் தண்ணீர் கொண்டு செல்வதற்கு வந்தனர். வயதானவர்களும் கூட செங்குத்தான மலைப்பாதையில் ஏறி வருவதைக்காணமுடிந்தது. ஆனால் அதற்குள் ஒஜிசனின் வயலை காப்பாற்ற முடியவில்லை. எல்லோரும் துக்கத்துடனும், ஆச்சர்யத்துடனும் அந்த முதியவரை பார்த்தனர். சூரியன் மேலும் தாழ்ந்துவிட்டது.

ட்டா வீட்டிற்குள் இருந்து ஓடிவந்தான். “தாக்கு புத்தி மழுங்கிவிட்டது!” என்றவாறு அவன் அழுதான். அவருக்குப் பைத்தியம் பிடித்துவிட்டது. அவர் வேண்டுமென்றே நெற்பயிரில் தீயிட்டதை நான் பார்த்தேன்!”

அந்த குழந்தை உண்மையைத்தான் சொல்கிறான். நான் தான் நெற்பயிரில் தீயிட்டேன்,” என்றார் ஒஜிசன். ... எல்லோரும் வந்துவிட்டார்களா இங்கே?

மக்கள் கோபமடைந்தனர். “எல்லோரும் இங்கே இருக்கிறோம்,” என்றார்கள்.

“இந்த கிழவனுக்கு பைத்தியம் பிடித்துவிட்டது அடுத்து அவர் நமது வயல்களையும் நாசப்படுத்திவிடுவார்!” என்று தங்களுக்குள்ளாகவே

முணுமுணுத்துக்கொண்டார்கள். அவர்கள் கை முட்டியை உயர்த்தி மிரட்டவும் செய்தார்கள்.

ஒஜிசன் கைகளை உயர்த்தி, கடல் பக்கம் சுட்டிக்காட்டி “பாருங்கள்” என்றார்.

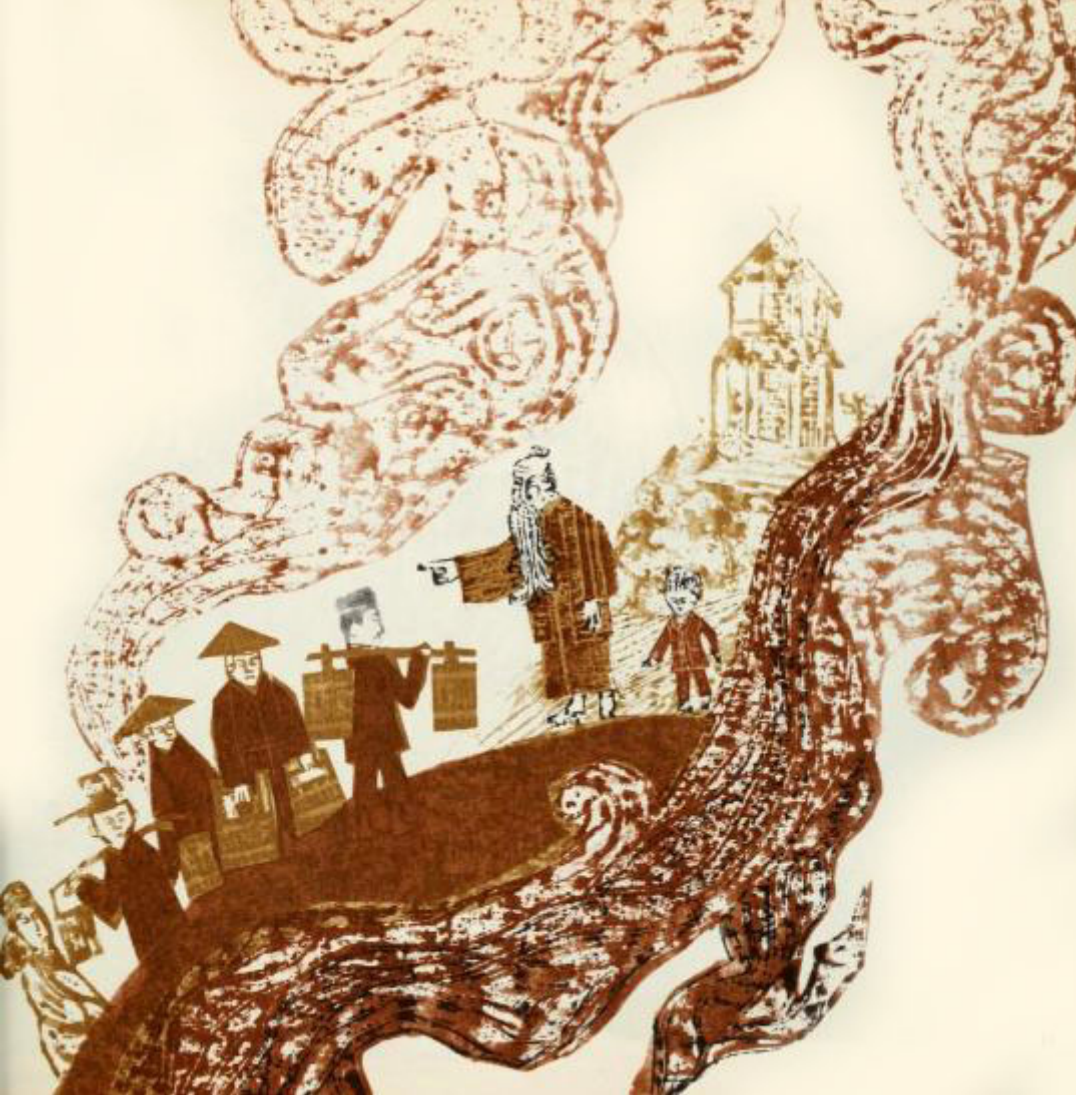
அந்திவெளிச்சத்தில் பார்த்தார்கள். அப்போது, மாலை நேர அடிவானத்தில், நீண்ட, இதற்கு முன்னர் கடற்கரையே இருந்திறாத இடத்தில் கடற்கரையின் நிழல்

போன்ற மங்கலான கோடு ஒன்றைக்கண்டார்கள். அந்த கோட்டின் அகலம்

விரிவடைந்தாற்போல இருந்தது. மேலும் அது அவர்களை நோக்கி நகர்ந்தது.

அந்த நெடிய காரிருள் திரும்பிக்கொண்டிருக்கும் கடல், ஒரு பட்டம் உயர

பறப்பதை விட செங்குத்தாக உயர்ந்து அவர்களை நோக்கி வேகமாக முன்னேறி வந்தவாறு இருந்தது.

“கடற்பெருக்கு” என்று மக்கள் கிரீச்சிட்டனர். அதன் பின், எல்லா சப்தங்களும், சப்தங்களை கேட்கும் சக்தியும், அந்த மாபெரும் அலையின் தாக்குதல் ஏற்படுத்திய இடிமுழக்கத்தைவிட பெரியதொரு அதிர்வினால் அடங்கிப்போனது. அந்த அதிர்வு மலையின் மீதும் பெரும் நடுக்கத்தை உண்டாக்கியது.

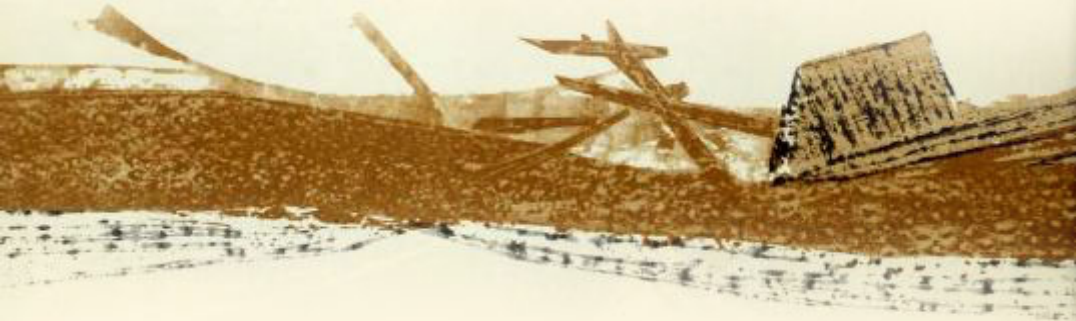
அங்கு ஏற்பட்ட நுரை வெடிப்பு மேகத்தின் மின்னல் போன்று இருந்தது. பின்னர் சில கணங்கள் எதையும் பார்க்க முடியவில்லை. திவலைகளின் புயல் ஒன்று மலையின் பக்கமும் எழும்பி வந்தது. மக்கள் அச்சத்தில் சிதறி ஓடினார்கள்.

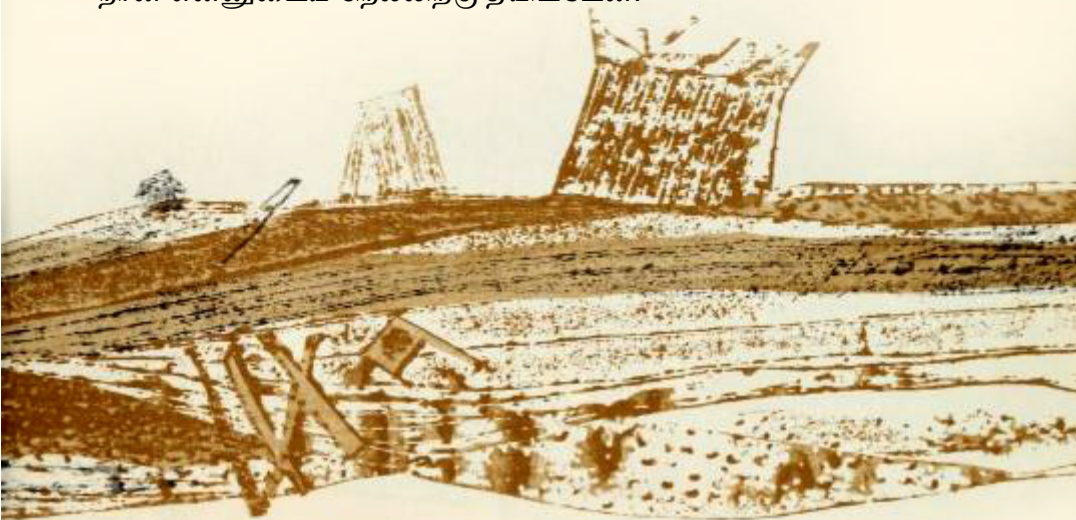

அவர்கள் மறுபடியும் பார்த்தபோது அவர்களின் வீடுகள் இருந்த அந்த இடமான அங்கே கொடிய வெண்ணிற கடல் தாக்குதலை நிகழ்த்தியவாறு இருந்தது. அது, இரண்டு, மூன்று, ஐந்து முறை அடித்துநிறுக்கி நிலத்தை கிழித்தபடி உறுமியவாறு பின்னே சென்றது. ஒவ்வொரு முறையும் அதன் பலம் குறைந்தது. பின்னர் அது அதன் பழய நிலையை அடைந்தது.

ஓஜிசானின் வீட்டினருகில் ஒரு பேச்சும் இல்லை. மக்கள் மலையிலிருந்து கீழ்நோக்கி

வீசி எறிப்பட்ட, கடலால் பிளந்து கிடந்த பாறைகளையும், அள்ளி சென்றிருந்த மணல் பரப்புகளையும், வீடுகளும், கோவிலும் இருந்த இடத்தில் கிடந்த சிதிலங்களையும் வெறித்து பார்த்தவண்ணம் இருந்தனர். இனியும் கிராமம் அங்கு இல்லை. கரை நெடுகிலும் உடைந்துபோன மூங்கில் மற்றும் ஓலைகள் சிதறிக் கிடந்தன. மறுபடியும் ஒஜிசனின் மெல்லிய குரல் கேட்டது. இதனால் தான் நான் என்னுடைய நெல்லிற்கு தீயிட்டேன்.

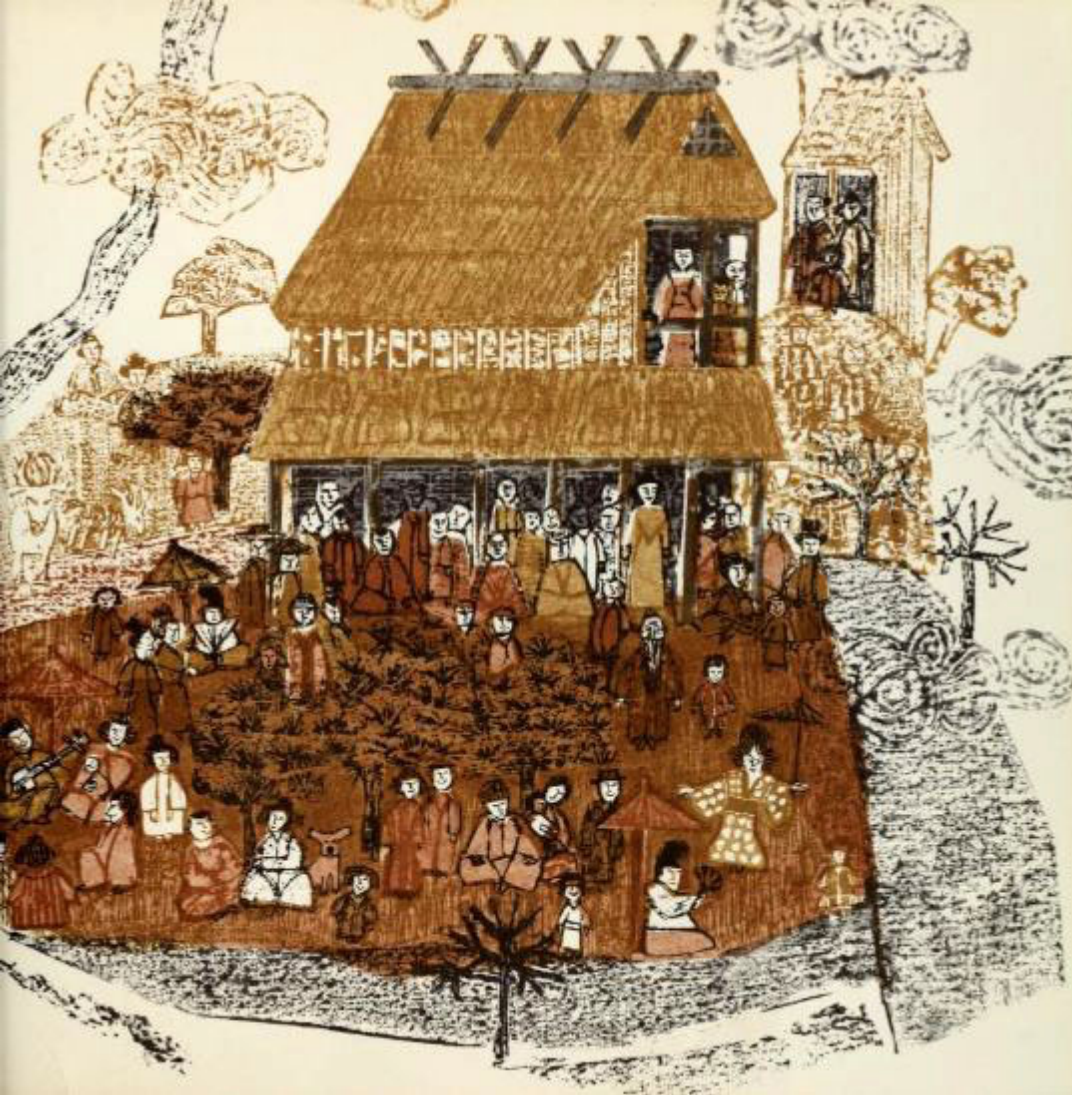

அவர், அவர்களின், வயதிலும் அறிவிலும் முதிர்ந்த நண்பன்.
இப்போது அவர்கள் மத்தியில் ஏழையிலும் ஏழையாக...
ஏனெனில் அவர் அவருடைய செல்வம் முழுவதையும்
இழந்துவிட்டிருந்தார். ஆனால் அவர் நானூறு உயிர்களை
காப்பாற்றி இருந்தார்.

ட்டா ஊடிச்சென்று அவருடைய கையை பிடித்துக்கொண்டான்.
ஒவ்வொரு குடும்பத்தலைவனும், பின்னர் அனைவரும்
ஒஜிசன் முன்பு மண்டியிட்டனர்.

என்னுடைய வீடு இன்னும் இருக்கிறது, “அங்கு மேலும்
பலருக்கு இடமிருக்கிறது.” என்றார் அந்த முதியவர். மேலும்
அவர் அவருடைய வீட்டி நோக்கி செல்லத்தொடங்கினார்.

நல்ல காலம் வந்தபோது, மக்கள் ஒஜிசனுக்கு அவர்களுடைய கடனை மறக்கவில்லை. அவர்கள் அவரை செல்வந்தராக மாற்ற முடியவில்லை. ஆனால், அவர்கள் கிராமத்தை மீண்டும் கட்டியெழுப்பியபோது அவரை கௌரவப்படுத்தும் வகையில் அவருக்கு ஒரு கோவில் கட்டினார்கள்.

அவருடைய கோவில் இன்றும் இருப்பதாகவும், தன்னுடைய நெற்வயலை தீயிட்டு, பெரும் அலையிலிருந்து அவர்களின் உயிரைக்காப்பாற்றிய முதிய விவசாயிக்கு மக்கள் இன்றளவும், மரியாதை செலுத்துவதாக என்னிடம் தெரிவித்தனார்.

